

Sygn . akt V U 5298/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie następującym:

Przewodniczący: **Sędzia SO Mariola Mastalerz**

Protokolant: asyst. sędz. Ewelina Goździk

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2014 r. w Piotrkowie Tryb.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy Ł. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie służby wojskowej, bez związku ze służbą
na skutek odwołania wnioskodawcy

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 8 maja 2014 r.

w sprawie (...)

postanawia:

odrzucić odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 maja 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił Ł. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie służby wojskowej, bez związku ze służbą .

Podstawę decyzji stanowiło orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 11 kwietnia 2014 r., w którym stwierdzono, iż wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Powyższe orzeczenie zostało doręczone wnioskodawcy w dniu 15 kwietnia 2014 r. (potwierdzenie odbioru k. 40 akt ZUS), z pouczeniem, że służy od niego sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS, za pośrednictwem jednostki organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych właściwej ze względu na miejsce zamieszkania, w terminie 14 dni od doręczenia orzeczenia.

Ł. L. nie złożył sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika, natomiast 28 maja 2014 r. wniósł odwołanie od wskazanej na wstępie decyzji ZUS, bezpośrednio do Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. kwestionując ustaloną przez lekarza orzecznika ZUS jego zdolność do pracy.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd jest zobowiązany odrzucić odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. W dalszej części tego przepisu wskazano, że jeżeli odwołanie opiera się także na zarzucie nierozpatrzenia wniesionego po terminie sprzeciwu od tego orzeczenia, a wniesienie sprzeciwu po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zainteresowanej, sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie. W takim przypadku organ rentowy kieruje sprzeciw do rozpatrzenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Z akt sprawy wynika bezspornie, że Ł. L. nie wniósł w terminie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 11 kwietnia 2014 r., które zostało mu doręczone w dniu 15 kwietnia 2014 r., z pouczeniem o sposobie zaskarżenia, a jedynie w dniu 28 maja 2014 r., czyli również po upływie terminu określonego do złożenia sprzeciwu, wniósł bezpośrednio odwołanie od decyzji organu rentowego. W swoim odwołaniu wnioskodawca nie wskazał żadnych szczególnych okoliczności, które uniemożliwiły mu wniesienie sprzeciwu w wyznaczonym terminie. Wręcz przeciwnie, do tej kwestii się nie odniósł. Podniósł jedynie, że stan jego zdrowia uniemożliwia mu podjęcie zatrudnienia, bowiem wszyscy ewentualni pracodawcy nie chcą go zatrudnić, gdy dowiadują się o chorobie.

Powyższa treść odwołania wskazuje jednoznacznie, że jest ono oparte na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, które stanowiło podstawę zaskarżonej decyzji i w świetle ww. przepisu należało je odrzucić.

Jak wskazał bowiem Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 marca 2006 roku (sygn. II UZP 17/05, LEX nr 172369) sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podniósł wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

Z tych też względów, na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., należało orzec jak w sentencji postanowienia.